

gaaer, skulde jeg i alt Fald troe, som ogsaa af den høitagtede Justitsminister er indrømmet, at „Fæstningsarrest“ maatte være en af de Straffe, der maatte optages, saaledes som den ogsaa findes i Reglementet af 1808. Min høitærede Sidemand (Blechingsberg) har vel bemærket, at den ikke passede sig uden for Officerer, men det bliver Tilfældet med flere af de Straffe, der her nævnes, at de ikke kunne være lige anvendelige paa de forskellige Grader i Tjenesten. Saalænge Bestemmelsen skal beholde en saadan Almindelighed, som den har her, maa man nævne de forskellige Straffe, der kunne anvendes, uden Hensyn til, om Straffene kunne være anvendelige paa alle Classer eller kun paa visse; thi det Hele er overladt til Krigsrettens Skjøn, og den maa naturligtvis ikke antages at ville anvende de forskellige Straffearter uden Hensyn til Indvidernes personlige Stilling. Naar det af den høitærede Justitsminister nu er anført, hvorledes Generalauditeuren har yttret sig angaaende en Anvendelse af Straffen „Nedsættelse i Grad“, er det Noget, som ikke har været Udvalget bekendt. Havde man høit Generalauditeurens Betænkning over Sagen, vilde det maaskee have foraarsaget, at det Forslag, man havde gjort, i flere Henseender vilde blive forskelligt fra det, man har gjort; thi det er jo vistnok en Mand, der baade efter sin Stilling og sin bekendte Indsigt vilde her være en meget stor Autoritet. Det kan i sig selv heller ikke nægtes, at det har Meget for sig, at Nedsættelse i Grad for en Officer kan i Børgervæbningen være noget mere anvendelig end i Armeen, fordi nemlig en Officer, der er i Børgervæbningen, og som forbryder sin Charge, ikke derved bliver fri for at tjene; altsaa maa han for Fremtiden tjene som Menig, og selvfølgelig degraderes. Det forekommer mig imidlertid dog, at det vilde være nok saa passende at dømme til „Chargens Forbrydelse“ som til „Nedsættelse i Grad“, som er en særdeles krænkende Maade at miste sin Charge paa. Tøvrigt skal jeg saameget mindre indlade mig udførligt paa Sagen, som der er al Udset til, at nærværende Lov dog ikke vil komme til no-

get endeligt Resultat. Den hele Paragraph kunde vistnok have behovet en meget omhyggelig Gjennemgaaen; men man har netop med Hensyn deels til, at den Formodning, man havde om, at Sagen ikke for Tiden kunde endelig fremmes, og deels ogsaa til, at de Bestemmelser, som gives her om Straffen, dog altid maae blive interimistiske, da det er at formode, at man om ikke meget lang Tid, forhaabentlig ved den nærmeste Sammenkaldelse af den lovgivende Forsamling, vil faae en ny Militair-Straffecodex, der da vilde gjøre en Omarbejdelse af de her omhandlede Bestemmelser nødvendig, ikke troet at burde anvende saamegen Omhu paa denne Paragraph, som den vistnok under andre Omstændigheder kunde have for tjent.

Ordføreren: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at det har stillet sig for mig som et temmelig væsentligt Argument for ikke at beholde Degradationsstraffen for Officererne, at man derved paa en vis Maade gjør dem deterioris conditionis end Armeens Officerer, som man forresten vil stille dem omtrent paa lige Fod med, navnlig med Hensyn til flere Cres-Rettigheder. Det forekommer mig ogsaa, at, naar den Børgerofficer, der har gjort sig skyldig i en saadan Forseelse eller Forbrydelse, som gjør ham uærdig til at tjene som Officer, derfor ad Resolutionsveien bliver remove-ret som Officer, kan man ogsaa forsvare ganske at udelukke ham fra Væbningen. Det numeraire Tal for Væbningen derved vil ikke være stort, og jeg troer ogsaa, at det for den Paagjældende selv vil være en langt større Straf, end der egentlig var tilstøttet, naar man lod ham staae i Væbningen som Menig. Som sagt, det numeraire Tal for Væbningen kan der aldeles ikke være Tale om, og jeg synes navnlig, at der, for at give Officerstanden Ansæelse, kan være god Grund til at give en Bestemmelse om, at den, der ad Resolutionsveien var bleven remove-ret for en Forbrydelse, der kunde nedsætte ham i hans Medborgeres Omdømme, ikke skulde vedblive at være i Væbningen.